

DOMINANTNÍ DRUH

MARTIN KOLÁČEK

DOMINANTNÍ DRUH

Martin Kolářek

SVOBODNÍK KOZLOV, HRDINA JADERNÉ PRÁCE

Kozlov nikdy nepatřil k intelektuální elitě. Základní školu Generála Brusilova ve Vorkutě dokončil až ve dvaceti letech, a to jen díky osobní intervenci školního inspektora, poručíka NKVD, Krutošiva. Ten byl zodpovědný za gramotnost v dané sovětské republice a Kozlovovy zoufalé akademické výsledky mohly být právě tou kapkou, která by mu zajistila novou pracovní umístěnku – do jistého zimního tábora poblíž Vorkuty. Pomohl proto mladému Kozlovovi zfalšovat výroční všeznalostní test a konečně ukončit základní vzdělání.

(Krutošiv ve zmíněném táboře nakonec skončil tak jako tak, ačkoliv ne kvůli nízkým výsledkům gramotnosti. Inspektor měl totiž ve zvyku na školách provádět nejen hloubkovou inspekci vzdělávání, ale také hloubkovou inspekci vybraných dorostenek.

Což o to, jeho přímý nadřízený to dlouho ochotně přehlížel, a dokonce se nechal slyšet, že se jedná o tajný benefit přináležející k těžké práci inspektora. Jenže pouze do chvíle, než se z jedné takto inspektované dorostenky vyklubala jeho dcera.

Přeložení na novou pracovní pozici poté přišlo během pouhých tří dnů a místo pošťáka umístěnku doručila dvojice pánů v uniformách a se samopaly v rukou.

Nicméně poručík Krutošiv není pro náš příběh podstatný, takže ho necháme spokojeně rubat uhlí v jeho novém domově a vrátíme se k hrdinovi našeho příběhu, Kozlovovi.)

Kozlov po dokončení školy dostal umístěnku na posunovače u drah.

Tam vydržel přesně týden. Když nabořil třetí dvojici vlaků, přemístili ho na pozici, kde nemohl udělat žádnou škodu – stal se z něj správce nádražní haly ve Vorkutě.

Pod honosným názvem „nádražní hala“ se skrýval polorozpadlý páchnoucí domek, jemuž se cestující vyhýbali obloukem – raději při čekání na vlak umrzali na nástupišti. Kdyby budova kvůli neschopnosti svého správce konečně spadla, jedinou škodou by byla skutečnost, že pro něj musejí najít nové pracovní místo.

Kozlovův život proto pokračoval velmi slibně. Měl spoustu volného času, protože jeho nadřízení pečlivě dbali na to, aby hlavně proboha nic nedělal. Peněz ze správcovství sice moc nebylo, ale na vodku stačily. A když máte v Rusku čas a vodku, máte v rukou celý svět. Jen si musíte dát pozor, abyste se neožrali tak moc, že... já nevím... třeba že vám přijde jako super nápad nakráččet přímo do náborového střediska ozbrojených složek a zařvat: „Kde se v týdle díře podepisuje služba na jaderný ponorce?!“

Což je přesně to, co Kozlov udělal.

Takže teď seděl v kantýně na palubě ponorky, podpíral si hlavu jadernou hlavicí, snídal něco radioaktivního paliva a popíjel čaj z rozbušky.

Aniž to Kozlov věděl, jeho troufalost mu vynesla umístění na Rudou hvězdu, plavidlo s pověstí tak strašnou, že se branci s umístěnkou na něj rovnou chodili utopit. Výsledek byl totiž stejný a bez utrpení. Reputaci ponorky nepomohlo ani to, že o ní všechny propagandistické deníky musely povinně referovat jako o „Chloubě Sovětského svazu“ a o jeho posádce vznikla dokonce hrdinská literární sága, v níž se neohrožení sovětsí mariňáci vrhali do dobrodružství s vorvani, obřími kraby a imperialistickými agenty.

Ve skutečném světě byl život na Rudé hvězdě peklo, jak se měl nový člen posádky brzy přesvědčit.

Právě svými zuby drtil parodii na snídani, chutnající po rafinovaném uranu, když ho vyrušil obrovitý důstojník, který působil dojmem, že mu pubické ochlupení vyrostlo místo rozkroku na hlavě. A to zcela všude. Včetně očí. Ten na něj začal křičet cosi v zauralském dialektu, z něhož Kozlov pochytil jen pár nadávek a rozkaz, že má jít hlídat sonar.

Kozlov netušil, k čemu je taková činnost dobrá. Ono je dost náročné odnést cokoli z ponorky, plavící se tisíc metrů pod hladinou. A tím spíš, když se jedná o celou jednu místnost.

Dobře, kdo ví, myslel si Kozlov, třeba má armáda informace o speciální imperialistické technologii, s níž to je možné. Třeba už dokáže zmuchlat sonar do velikosti čajové lžičky a schovat ho v suspensoru, dokud se nepřiblíží imperialistické plavidlo, do něhož agent se sonarem v kalhotách nastoupí pomocí torpédové komory. Jenže... proč by si s tím někdo dal takovou práci? Sonar je přece mimo ponorku úplně k ničemu.

Ne, že by na tom nějak zvlášť záleželo. Kozlov teď byl voják, takže samozřejmě poslechl příkaz a přesunul se i se svojí radioaktivní snídaní do komory se sonarem.

Za pár hodin už imperialistu toužebně vyhlížel. Zkuste strávit den v přítomnosti neúnavně pípajícího sonaru a přidali byste případnému agentovi i vlastní děti, jen aby si tu blbost odnesl.

Když šel večer spát do trubky z torpéda, měl tak vypípanou hlavu, že nemohl usnout. Ačkoliv to možná spíš způsobil ten příšerný čaj, co

před chvílí dopil z rozbušky, v níž ho včera zapomněl. Bud' jak bud', doufal, že už nikdy, nikdy, NIKDY nedostane službu u sonaru.

Ačkoliv být zelený mozek a ne flákač z předměstí Vorkuty, asi by byl na sebe hrdý. Sonar za celou dobu jeho služby nikdo neukradl.

Konečně se ho začal zmocňovat spánek. Zavřel za sebou trubku, a potom, jako to dělal od dětství den co den, vytáhl z kapsy lapač snů z papuchalčího peří a položil si ho na čelo.

Ano, dalo by se říct, že byl Kozlov poněkud obsesivně-kompulzivní.

Ne, že by mu ten bazmeg na čele k něčemu byl. Zdály se mu sice v zásadě pěkné sny - o slonech, o letadlech a o pěstování rajčat, jenže všechny objekty v jeho snech měly jednu znepokojivou vlastnost.

Všechny pípaly.

RUDÁ HVĚZDA, CHLOUBA SOVĚTSKÉHO SVAZU

Druhý den se Kozlov probudil se solidní migrénou. Unaveně se došoural do jídelny, nabral si snídani a posadil se. Až pak si uvědomil, že sedí přímo naproti jinému vojákovi a je tím pádem příliš blízko na to, aby ho mohl bez pocitu trapnosti ignorovat.

Znáte takové ty lidi, co Žvýkají? Ne „žvýkají“, tedy vykonávající činnost, kterou potřebujete ke zpracování potravy. Ne, tohle je Žvýkání s velkým Ž, kterým dává dotyčný najevo, že je výkonný jako tovární robot. Protože když už něco dělá, tak pořádně! Co na